

Η εκκλησία του Πολεμιού

Μέσα στο χωριό μου, κοντά στην πλατεία με τα καφενεία, υπάρχει μια εκκλησία. Ανάμεσα σε χαμηλά πετρόχτιστα αγροτόσπιτα δεσπόζει ένας βυζαντινός ναός. Στέκεται κτισμένος πάνω σε ένα χαμηλό ύψωμα, στο κέντρο του Πολεμιού. Ο ναός είναι αφιερωμένος στην Παναχία Χρυσελεύσης.

Η εκκλησία είναι πετρόχτιστη, με αρχαίους ξεθωριασμένους μπεζ τοίχους. Ένα κομμάτι της είναι πιο σύγχρονο κτίσμα. Το νεότερο κομμάτι είναι μια βασιλική φτιαγμένη από υλικά της εποχής μας. Ένας στρογγυλός τρούλος δεσπόζει πάνω στην κορυφή της εκκλησίας εξωτερικά και σε εντυπωσιάζει, αλλά αυτό που μου άρεσε πιο πολύ από όλα είναι το καμπαναριό.

Το καμπαναριό είναι μεγάλο, και αγναντεύει τον αέρα, ψηλά στον ουρανό. Είναι και αυτό ένα μοντέρνο κτίσμα, αφού το αρχικό καμπαναριό κατέρρευσε από σεισμό τη δεκαετία του 1950. Το καμπαναριό είναι χρωματισμένο μπεζ και στεγάζεται με ένα μικρό τρούλο που έχει ένα πέτρινο σταυρό στην κορυφή. Η μπρούντζινη καμπάνα του έχει χρώμα σκούρο πράσινο.

Η κύρια είσοδος είναι μια πόρτα δρύινη, από χοντρό ξύλο βελανιδιάς. Επάνω της έχει γλυπτές διακοσμήσεις: Στην δεξιά πλευρά είναι σκαλισμένο το σχήμα ενός σχοινιού. Στην αριστερή πλευρά έχει ένα ασημένιο βάζο και διάφορα μικρά λουλούδια.

Μέσα στην εκκλησία υπάρχουν αναρτημένες πολλές μεγάλες και πολλές μικρές εικόνες, διάφορων αγίων. Οι εικόνες είναι ζωγραφισμένες με σκούρα χρώματα. Στους αγίους, οι καλλιτέχνες ζωγράφισαν φωτοστέφανα, λαμπερά και μαχικά, μια έντονη αντίθεση προς τα μουντά χρώματα της υπόλοιπης σύνθεσης.

Η αγιογραφία που μου άρεσε πιο πολύ είναι το εικόνισμα του αγίου Παρθενίου που στέκεται στο κέντρο της εκκλησίας. Κρατάει στα χέρια του ένα χρυσό βιβλιάριο και φοράει μακρύ σκούρο πράσινο ράσο με κεντημένους μαύρους σταυρούς πάνω του. Ο άγιος Παρθένιος έχει μακριά γκριζα μούσια που σκεπάζουν το λαιμό του.

Οι τοιχογραφίες έχουν ζωγραφιστεί κατά την βυζαντινή περίοδο, μόνο στη βυζαντινή εκκλησία. Οι τοιχογραφίες έχουν ξεθωριάσει και ξεφτίσει. Διακρίνονται μόνο ίχνη από τα πιο σκούρα χρώματα απάνω τους. Οι

περισσότερες έχουν καταστραφεί και σώζονται μονάχα ελάχιστα σχέδια στους τοίχους.

Παλαιότερα, γύρω από αυτό το βυζαντινό εκκλησάκι υπήρχαν πολλοί τάφοι, αλλά μόνο ένας επέζησε. Το μήνυμα προς τους πιστούς ήταν πως θα πεθάνουμε, αλλά οι αγαθοί άνθρωποι μπορούμε να ελπίζουμε στην σωτηρία του Θεού. Ο τάφος αυτός έγραφε πάνω στο μνήμα: «Ανάπαυσον, Σωτήρ ημών ζωοδότα, ουσ μετέστησας αδελφούς ημών».

Η εκκλησία του Πολεμιού δεν θέλω ποτέ να γκρεμιστεί. Μακάρι να μην γκρεμιστεί ποτέ, αλλά ούτε να της προσθέσουν νέα κτίσματα. Με την καθοδήγηση των αρχαιολόγων του μουσείου, μπορεί να συντηρηθεί σωστά, ώστε να τη χαίρονται και να την θαυμάζουν όλοι όσοι την επισκέπτονται για να προσευχηθούν.

Μαρία Καψούλη (ΣΤ)